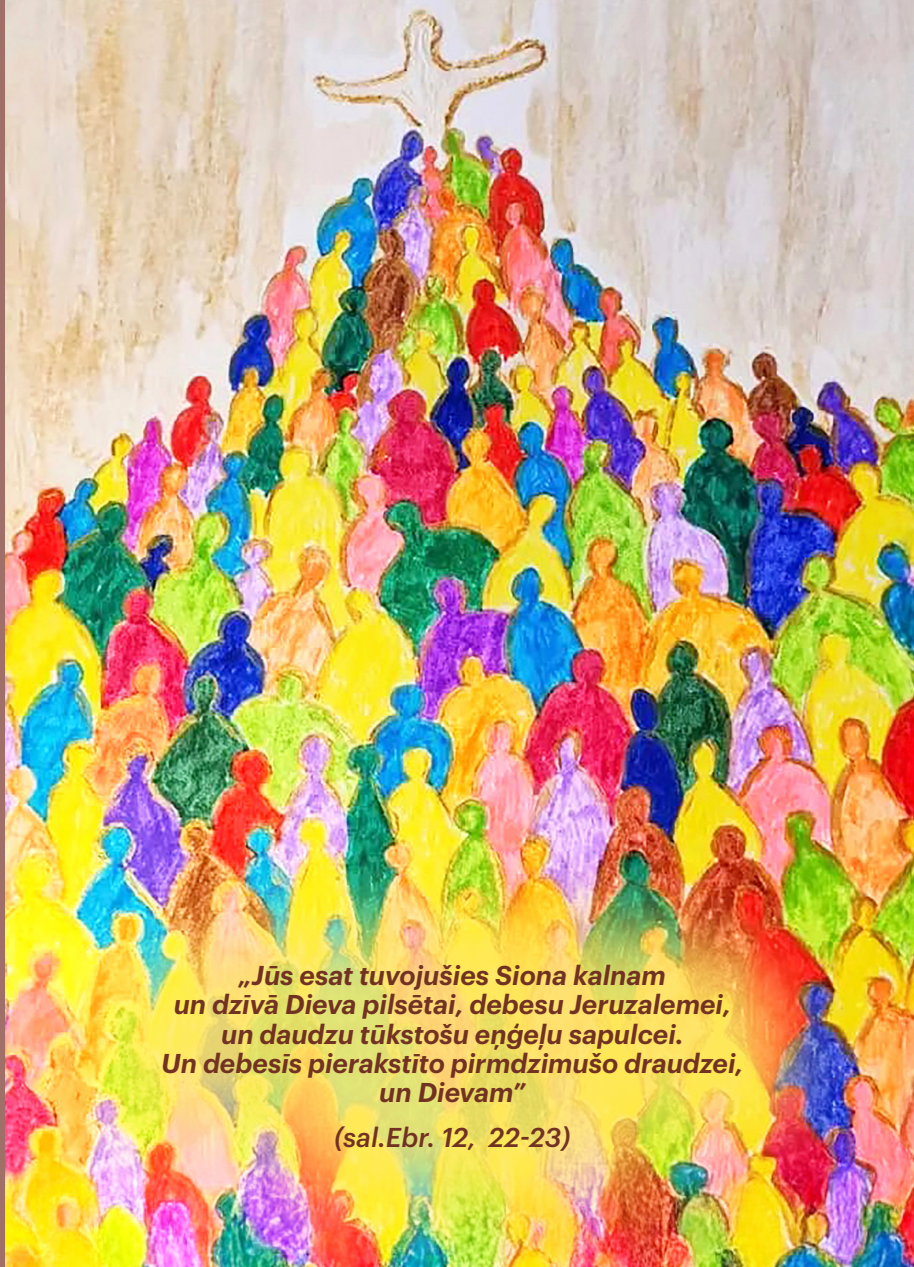

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2025
JŪNIJS

Kāpt kalnā

*„Jūs esat tuvojušies Siona kalnam
un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei,
un daudzu tūkstošu eņģeļu sapulcei.
Un debesis pierakstīto pirmdzimušo draudzei,
un Dievam”*

(sal.Ebr. 12, 22-23)

NOVĒRTĒSIM EUHARISTIJAS BRĪNUMU!

Kristus Visssvētākās Miesas un Asins svētki ir ļoti svarīgi, jo šajos svētkos mēs varam ik gadu arvien vairāk novērtēt Euharistijas brīnumu. Tā ir varena iespēja publiski godināt Jēzus klātbūtni Visssvētākajā Sakramentā.

Gulbenes draudzē šie svētki ir īpaši, un to pauž arī draudzes nosaukums – Gulbenes Visssvētākā Sakramenta draudze. Cilvēki cenšas skaisti uzkopt, sapost baznīcu, izveidot četrus altārus procesijas norisei, un tas parasti jāpaspēj apvienot ar ikdienas darbiem un rūpēm, jo Latvijā šiem svētkiem nav savas valsts mērogā izsludinātās brīvdienas.

Polijā šos svētkus godina ar brīvdienu visas valsts mērogā, lai katrs var piedalīties svētku procesā un svinēšanā. Viss vērsts uz šiem svētkiem. Lielākā daļa veikalu ir slēgti, izņemot atsevišķus gadījumus. Cilvēki pošas uz baznīcu un gatavo svētku mielastu, lai būtu kopā ar ģimeni. Baznīcas ir uzkoptas un saposatas ar ziediem, lentām, bērziem.

Euharistiskā procesija ir iespaidīga – tā iziet arī pilsētas ielās, cilvēku upe plūst, katrs uzmanīgi klausās Evaņģēlijus, dzied dziesmas un šajā dienā ir pilnībā at-

dots Dievišķajam noslēpumam. Vietējie ugunsdzēsēji nes un sargā Visssvētākā Sakramenta baldahīnu. Bērni baltos tērpos delikāti kaisa ziedīņus Visssvētākā Sakramenta priekšā. Tāda īpaša noskaņa, kad sirds var pacelties līdz virakam līdz pat debesīm.

Polijā vietējie ugunsdzēsēji nes un sargā Visssvētākā Sakramenta baldahīnu.

Un noslēgumā cilvēki aiz priekša, ka uz kāda no āra altāriem ir stāvējis Visssvētākais Sakraments, cenšas nolauzt pa mazam zariņam no bērza meiju dekorācijām, lai vēl paildzinātu Jēzus klātbūtni un atnestu Viņu uz mājām. Ticība ir dāvana un citam pietiek ar Jēzus ēnu, lai tiktu dziedināts, bet citam ir jāieliek pirksts Jēzus sātā, lai kļūtu ticīgs. Mēs esam dažādi, un Jēzus pie katra atnāk pēc viņa saprašanas un dzīves uztveres, ja vien cilvēks to vēlas. Kaut ar bērza zariņa klātbūtni mājās.

Cik tas ir skaisti – diena valsts mērogā, kas veltīta Visssvētākā Sakramenta godināšanai. Tā ir iespēja cilvēkiem tuvoties Dievam. Diena, kad debesis ir tuvu klāt pienākušas.

Gribas novēlēt, lai arī pie mums Latvijā šie svētki kādreiz būtu brīvdiena, lai cilvēkiem būt iespēja īpaši svinīgi svinēt Jēzus klātbūtni Visssvētākajā Sakramentā!

Inese Stoklosa

MIRKĻI, KAS PIEPILDA SIRDĪ

Svētki ir brīdis, kas apvieno cilvēkus un piepilda dvēseli ar prieku. Tie sirdīs nes gaismu, mīlestību un siltumu. Katru gadu maijā Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze svin titulsvētkus, kas ir viens no nozīmīgākajiem notikumiem draudzes dzīvē.

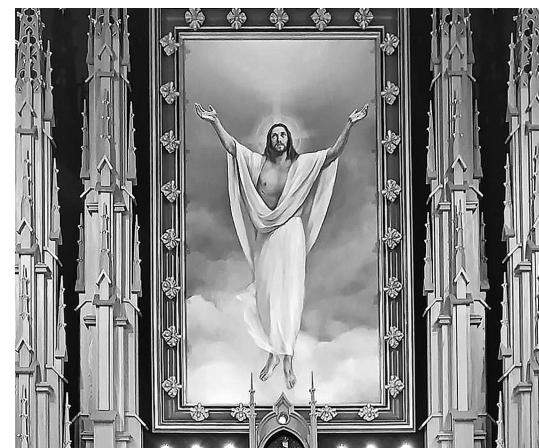
Svinības ar īpašu dievkalpojumu sākas ceturtdien, Jēzus Kristus Debeskāpšanas dienā. Par godu svētkiem baznīca bija izgreznota ar skaistiem ziediem, spožākām gaismām.

Varējām apskatīt Cesvaines draudzes prāvesta Tēva Jāņa fotogrāfiju izstādī, kas lika aizdomāties, kā caur dabas skaistumu uz cilvēku runā pats Dievs, kā Dieva radītā gaisma var atklāt tās lielumu un noslēpumainību. Ko pauž čaklā bitīte uz zieda? Ko nozīmē strādāt un atpūsties? Katra fotogrāfija bija kā balzams, iepriecinājums dvēseles acīm.

Draudzes prāvests priesteris Pāvils Kamola piedāvāja noskatīties filmu par lieciniekiem, kuri ir iepazinuši Dieva piešķirienus. Dievs ir kopā ar mums īpašā veidā Euharistijā, caur sakramentiem dod spēku, atsūtidams Svēto Garu. Filmā tika stāstīts, ka aiz rituāliem var sastapties ar dzīvo Personu. Mūsu ticībai ir jēga, tā nav ideoloģija, bet dzīva tikšanās ar dzīvo Dievu.

Varējām arī noklausīties igauņu komponista Arvo Perta, garīgās mūzikas ra-

dītāja, skaņdarbu par Sāru, Ābrahama sievu, kura ar Dieva gādību savos 90 gados dzemdēja Izāku. Mūzika palīdzēja gūt savilņojumu par brīnumu, ko var paveikt Dievs. Sākumā tā bija dramatisks, bungu skanējums pauda neticību. Tad sekoja emocionāls dziedājums, brīnuma pau-dējs.

Finālā pacilājošais skaņu plūdums “skaidroja” notikumu un savilņoja sirdis.

Svētku kulminācija bija svētdienas Svētā Mise, kuru celebrēja priesteris Pēteris Alusiks no Rīgas Kristus Karaļa draudzes. Pirms pieciem gadiem viņš kalpoja mūsu draudzē.

Priesteris uzsvēra, ka katrs pienākums ir skatīties uz augšu, uz to mūs pamudina arī altārglezna (attēlā), kurā Jēzus Kristus vērs skatienu uz debesīm. Kas ir mūsu galamērķis? Dievs, kas cilvēku var piepildīt visā pilnībā. Piepildīšanās ir debesis, kur dvēsele bauda Dieva klātbūtni. Mēs esam nokristīti, piederam Kristum, un Jēzus vēlas, lai mēs būtu godībā pie viņa, lai mirstošie uz jautājumu “ko Tu vēlies?” atbildētu “tikai Tevi, Kungs”. Uz zemes varam piedalīties liturģijā, kas jau ir daļa no debesu lietām.

Pēc Euharistijas un saņemtās svētības devāmies uz agapi – kopīgu maltīti un sadraudzību.

Anita Seikovska

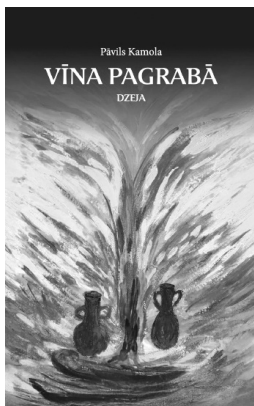

DZEJAS KRĀJUMA "VĪNA PAGRABĀ" ATVĒRŠANAS SVĒTKI

16. maijā Pļaviņu kultūras centrā notika Pāvila Kamolas jaunā dzejoļu krājuma "Vīna pagrabā" atvēršanas svētki. Autors ir Pļaviņu un Kokneses Romas katoļu draudzes priesteris, Latvijā kalpo kopš 2011. gada. Pazīstams ne tikai kā garīdznieks, arī kā reliģiskās dzejas autors un mūziķis. Kalpojis dažādās Latvijas katoļu draudzēs kā misionārs.

Priestera kalpošanas gaitu ģeogrāfija atspoguļojas dzejoļu pierakstos, kuri datēti ar konkrētu datuma norādi, apliecinot, ka mūsu priekšā ir priesteris rakstīta liriska dienasgrāmata ar pārdomām, emocijām un atziņām. Tiesa, teksti nav pilnībā hronoloģiski kārtoti, tomēr vairumā gadījumu 2018. gada nogalē Madonā uzrakstītos dzejoļus atradīsim krājuma sākumdaļā, bet grāmatas beidzamajās lappusēs – 2024. gada pavasarī rakstīto. Laika nogrieznis ir septiņu gadu garumā, kad priesteris kalpoja dažādās Vidzemes katoļu draudzēs Madonā un Ērgļos; arī Gulbenes puses draudzēs. Ja lasām vērigi, tad pamanīsim, ka nozīmīgas vietas viņa garīgajām atklāsmēm, caurvītām ar emocijām un pārdomām, ir Madonas adorācijas kapela un Aglonas bazilika. Tikpat nozīmīgs bijis arī 2022. gadā Polijā, karmelītu klosterī Dževinas ciemā aizvadītais periods, ko apliecina uzrakstītie dzejas teksti.

Tematiski krājumā apkopotie dzejoļi turpina pirms sešiem gadiem iznākušajā pirmajā dzejoļu krājumā "Spogulis akā" (2018) aizsāktās tēmas, un lasītājam nebūs grūti atpazīt priestera Pāvila dzejas

rokraustu, kur nepārprotami saklausāma dziļi reliģijā esošas personības – garīdznieka un arī cilvēka – joprojām meklējošas atbildes uz dzīves būtiskajiem jautājumiem, staigātais atklāsmju ceļš. Joprojām arī klātesoši Antuāna de Sent-Ekzeperī filozofiskās pasakas "Mazais princis" metaforiskie tēli un simbolu valoda.

Ģatavojoties grāmatas atvēršanas svētkiem, ar aktīvu priesteru dalību tika atlasīti dzejoļi publiskam lasījumam, izvēloties parādīt dvēseles garīgo meklējumu ceļu līdz īpašajam absolūtās harmonijas stāvoklim, kad esam vienoti ar Dievu un cilvēkiem, kļūstot par "mīlestības piemeklētājiem". Zīmīgi, ka jauno grāmatu ievada moto no Zālamana Augstās dziesmas: "Viņš ved mani vīna pagrabā, un viņa mīlestība ir viņa karogs pār mani."

Grāmatas atvēršanas svētkos pulcējās draudžu pārstāvji, šķiet, no visām draudzēm, kur priesteris savulaik kalpojis. Protams, viskuplāk pārstāvēta bija Pļaviņu katoļu draudze, sakot priesterim pateicības vārdus un novēlējumus. Pasākumu apmeklēja arī Leons Līdums, Aizkraukles novada pašvaldības vadītājs un Anta Teivāne, Aizkraukles novada pašvaldības kultūras pārvaldes vadītāja. Grāmatas atvēršanas svētki iekrāsoja piektdienas vakaru gaišumā un sirsnībā, kas staro gan no lasītās dzejas, gan priesteru muzicēšanas un dziesmām.

Nav noslēpums, ka priesteris Pāvils joprojām turpina rakstīt savu lirisko dienasgrāmatu, publicējot dzejoļus personīgi uzturētajā vietnē "Kāpt kalnā, augt

Priesteris Pāvils Kamola dzejas sarīkojuma komanda. No kreisās: Ineta Grandāne, Pāvils Kamola, Vija Liepiņa, Ināra Upeniece, Iveta Gureviča. Pa labi – autoru sveic Inguna Janovska, grāmatas "Vīna pagrabā" ilustratore.

svētumā", ar mērķi dalīties ar to, kas sirdij dārgs.

Pļaviņu bibliotēka no grāmatas autora dāvinājumā saņēma krājuma divus eksemplārus, kas papildina ar Pļaviņu pusi biogrāfiski saistīto literātu darbu plauktu.

Paldies priesterim Pāvilam Kamolam par tikšanos! Atliek novēlēt, lai dzejoļi atrod jaunus lasītājus ar atvērtām un atsaucīgām sirdīm!

Ineta Grandāne,
Pļaviņu bibliotēkas vadītāja

PĀVESTA MISIJU DARBU LATVIJĀ VEIKS PRIESTERIS DOĻA

Par Pāvesta misiju darbu nacionālo direktoru Latvijā uz nākamajiem pieciem gadiem Svētā Krēsla Evaņģēlīzācijas dikastērijs nozīmējis Rēzeknes–Aglonas diecēzes priesteri **Jēkabu Rodionu Doļu** (attēlā). Viņš amatā nomainījis priesteri Rihardu Rasnaci, kurš tajā kalpoja iepriekšējos piecus gadus, bet šobrīd ir televīzijas kanāla „EWTN Latvija” direktors.

Pāvesta misiju darbi

ir Baznīcas oficiālā misiju struktūra, kas darbojas Evaņģēlīzācijas dikastērija pārraudzībā, ar lūgšanu un materiālu atbalstu īpaši rūpējoties par Evaņģēlija pasludināšanu un Baznīcas struktūru nostiprināšanu misiju teritorijās. Tās ir vietas, kur Baznīca vēl ir jauna un nabadzīga. Ar šīm teritorijām parasti saprot Baznīcu Āfrikas, Āzijas un Dienvidamerikas valstīs.

Redakcija

SVĒTCEĻOJUMU PIEREDZE KOPŠ LIVONIJAS LAIKA

Aiz kalniem nav laiks, kad draudzes uzsāks gatavoties šīs vasaras svētceļojumam uz Aglonu. Lai iedvesmotos vasaras piedzīvojumam, šobrīd ir vērts apmeklēt Cēsis, kur pilsētas muzejā atklāta izstāde "Turp un atpakaļ. Livoniešu svētceļojumi viduslaiku Eiropā".

Izstādē pirmo reizi apskatāmi visi nozīmīgākie ar svētceļojumiem saistītie arheoloģiskie atradumi, kas iegūti Livonijas piļu un pilsētu izpētes darbos.

Izstādes kurators, igauņu arheologs Erki Rusovs norāda, ka "Livonijā, tāpat kā pārējā Eiropā, svētceļojumi bija viduslaiku dzīves neatņemama sastāvdaļa. Livonijas svētceļotāji apmeklēja gan dzīvesvietas tuvumā, gan tālu no tās esošas svētvietas, bet ārzemju svētceļnieki devās uz svētceļojumu centriem Livonijā." Visas šīs aktivitātes atstāja dažādas pēdas tā

laika vietējā materiālajā kultūrā: no simboliem, kas izmantoti mākslā un uz ikdienas priekšmetiem, līdz svētceļnieku apģērbam un suvenīriem, ko viņi atveda no ceļojumiem.

Izstāde, kas sniedz pārskatu par šo fenomenu, ir pirmā iespēja sabiedrībai aplūkot lielāko daļu šobrīd zināmo Igaunijas un Latvijas materiālo artefaktu, kā arī Livonijas svētceļojumu rakstīto un māksliniecisko mantojumu. Tagad ir pietiekami daudz pierādījumu, kas liecina, ka mūsu svētceļnieku kultūra, kas sākojas personīgajā dievbijībā, bija daudz bagātāka, nekā tika uzskatīts iepriekš, minot tikai galamērķu skaitu un dažādas svētceļojumu prakses.

Izstāde Cēsu muzejā skatāma līdz 15. septembrim.

Sagatavoja Inese Elsiņa

KĀ SVINĒSIM JĀŅUS?

Katras vasaras gaidītākie svētki bez šaubām ir vasaras saulgrieži, tajā skaitā Līgo un Jāņi. Šie svētki mūsu kultūrā ir diezgan nozīmīgi, bagāti ar tradīcijām. Pēc Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datiem 2024. gadam Latvijā Jāņa vārdu nes 45109 vīrieši, bet Līgas – 10314 sievietes. Tas nozīmē, ka šie vārdi ir diezgan populāri, kas arī parāda iemeslu, kāpēc šie svētki tiek aktīvi svinēti. Lielākā daļa ļoti labi zina šo svētku laicīgo nozīmi, bet aizmirst garīgo nozīmi. 24. jūnijā Baznīca svin Jāņa Kristītāja dzimšanas dienu. To cilvēki piemin maz vai nepiemin nemaz. Svētā Jāņa Kristītāja nozīme pestīša-

nas vēsturē ir liela, jo tieši Jēzus gāja pie Jāņa, lai tas viņu kristītu. Viņš ir tas, kas gatavo Jēzum ceļu uz Viņa publisko darbību, kas norisināsies trīs gadus, kamēr mīrs krusta nāvē.

Kā kristietim svinēt šos svētkus? Svētki ir jāsvin, bet bez pārmērībām un traumām, piemēram, nepiedzerties, nepārēsties, ar lēkšanu pāri ugunskuram neaizrauties, lai negūtu apdegumus. Jāņos kristīgam cilvēkam būtu labi apmeklēt Svēto Misi, jo īpaši tiem, kam kristītais vai stiprinātais vārds ir Jānis. Svinēsim šos svētkus ar apdomu, lai tie nav grēka iemesls, bet gan iemesls priekam.

Jānis Trūps

VĒSTULE JĀNIM BRŪNIŅAM

Jāni, Tu šajā pasaulē ienāci pirms 68 gadiem, pavasarī – aprīlī, kad zied tulpes un narcises. No šīs pasaules Tu aizgāji arī pavasarī, tikai maijā, kad smaržo saplukušie ceriņi, un putni dzied tik skaļi un, pārspējot cits citu, pieskandina pasauli.

Gada gaišākais gadalaiks. Tikpat gaišs, Jāni, arī Tu biji – vienmēr smaidīgs, izpalīdzīgs un atsaucīgs.

Gulbenes draudzē biji draudzes vecākais vārda tiesākajā nozīmē, jo ne tikai organizēji, bet arī pats daudz ieguldīji darba, laika un līdzekļu. Domāju, uzskaitīt visu, ko Tu darīji, būs pagrūti, vienkāršāk ir secināt, vai vispār bija kas tāds, ko baznīcā un draudzē Tu nedarīji? Jā, Tu nekurnēji. Tikai darīji...

Kopā ar savu sievu Valentinu vienmēr organizēji un piedalījies notiekošajā, posāt baznīcu gan svētkiem, gan ikdienā. Svētceļniekiem gatavojāt un vedāt vakariņas, vismaz svētceļojuma pirmajā dienā uz Liteņi, jo tā ir Tava bērniņas zeme...

Tu dziedāji baznīcas korī, piedalījies pasākumos un izbraukumos arī uz citām baznīcām.

Īpašas bija Tavas rūpes par draudzes vientuļajiem cilvēkiem. Pateicoties Tev, viņi varēja biežāk apmeklēt baznīcu, jo at-

vedi viņus un sniedzi citu nepieciešamo atbalstu.

Uzsākot savu ciešanu ceļu, Tu neslēpi savu slimību, bet atkal, šķiet, uztraucies vairāk par citiem un mācīji, ka katram regulāri ir jāpārbauda veselības stāvoklis,

lai laicīgi atklātu slimības. Ir jāveic visas valsts piedāvātās pārbaudes, pat ja nepiedāvā ārsti, pat ja jūties labi. Tāds Tu, Jāni, paliksi manā atmiņā.

Vienā no piedējam sarunām teici, ka Tevi ir arī sliktās īpašības, es atbildēju, ka tādas nezīnu, un arī šobrīd saku to pašu.

7. jūnijā Gulbenes draudzē atsāksim svinēt Svētās Mises svētās Filomenas godam. Ir iecere turpināt to darīt katra mēneša pirmajā sestdienā. Kaut kas

mainīsies, kaut kas turpināsies, bet mēs bez Tevis skumsim.

Tu piedzīmi Debesīm laikā starp Kristus Augšāmcelšanās svētkiem un Kunga Debeskāpšanas svētkiem, laikā, kas mums atnes prieku, cerību un mieru.

Jāni, lai Tev tur gaiši un labi, mēs lūdzam par Tevi.

Lūdz arī par mums! Paldies Tev par visu – par to, ka biji mūsu draudzē!

Iveta Dzērve

No kreisās: Jānis Brūniņš un Ainārs Kūkojs, kas abi jau aizsaukti mūžībā.

EUHARISTIJA UN ADORĀCIJA – SPĒKAM UN DZĪVĪBAI

Vēlos padalīties ar liecību par Jēzus žēlastību manā dzīvē.

29. maijā Pļaviņu draudzes svētku ietvaros varējām noskatīties dokumentālo filmu "Es esmu" par Euharistiju. Filmas gaitā ieklausījāties dažādu cilvēku liecībās par Jēzus klātbūtni viņu dzīvē, misijā un attiecībās. Daudziem tā bija kā neapstrīdama patiesība par Jēzus spēku un nemainīgo mīlestību. Arī mani šīs liecības rezonē.

Dzīvē ir dienas, nedēļas un jau nākamās nedēļas. Laiks skrien. Nereti darba dēļ nesanāk tikt uz baznīcu, lai saņemtu Svēto Komūniju. Dienas skrien, un es pamanu, ka jūtos slikti, nav spēka. Darbā it kā viss ir labi, nav sarežģījumu vai krasu pavērsienu. Tomēr sajūtu sevi lielu tukšumu un nespēku. Un tad saprotu – jau ilgāku laiku neesmu saņēmusi Svēto Komūniju.

Jāņa evaņģēlijā lasām: "Uzņemiet sevi nevis iznikstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, kuru jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs viņu ir apzīmojis." (Jņ 6,27) Jēzus sacīja viņiem: "Es esmu dzīvības

maize. Kas pie manis nāk, tam nesalks, un kas Man tic, tam neslāps nemūžam." (Jņ 6,35)

Adorācija ir mīlestības žests, kas izmaiņa dzīvi. Dieva pielūgums. Apziņas – man to vajag. Adorācijā nāku ar klusumu, ar nogurumu. Citreiz ar lielām, dziļām sirds sāpēm, nāku ar tukšām, nolaisītām rokām, satriektu un pazemotu sirdi. Vienīgi Jēzus mani neatraida, neatstumj. Viņš nebrīnās par manu izskatu, neaizrāda par kādām īpatnībām. Ir labi, jo mani mil bez nosacījumiem, mil klusi un dziedinoši. Adorācija mani tiešām pievelk. Tā ir īsta, tīra mīlestības straume. Neviens nav skaistāks par Jēzu.

Paldies Madonas cilvēkiem, kas nosargājuši, atvēlējuši vietu, telpu, kur ikkatrs var un drīkst nākt Jēzus priekšā ar savu pateicību, pielūgsmi vai lūgumu. Lūgšanu kapela atvērta visu diennakti.

"Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi." (Jņ 6,58)

Dace Zvirbule

SVĒTDIENAS SKOLAS IZLAIDUMS MADONAS DRAUDZĒ

25. maijā Madonas katoļu draudzē notika Pirmās Svētās Komūnijas svētki, Svētdienas skolas izlaidums. Tieši kā izlaidums šī diena man arī palikusi atmiņā. Beidzoties Svētajai Misei, kurā bērni pirmo reizi īpašā veidā satikās ar Jēzu, baznīcas dārzā pulcējās draudzes cilvēki. Saule spīdēja, puķes smaržoja, vecāki klāja galdu, un bērni kāpa rieksta kokā.

Gatavošanās sakramentu saņemšanai gan iesākās rudenī. Pamazām iepazīnām Jēzu kā draugu un ar Viņu lūgšanā sarunāties. Neizpalika baušļu mācīšanās un no-

pietna gatavošanās pirmajai grēksūdzei.

Tāpat kā iepriekšējos gados, nodarbības mums vadīt palīdzēja Aivars Zariņš. Patiess prieks, ka esam izveidojuši komandu un trijātā – Mārīte Indriksone, Aija Mālniece, Aivars Zariņš – varam Baznīcas ticību dot tālāk. Sirsnīgi pateicos draudzes cilvēkiem, kuri visu mācību gadu ar lūgšanu atbalstīja mūsu brīnišķīgos, atvērtos, kustīgos un gudros Svētdienas skolas bērnus. Bērniem un viņu ģimenēm novēlu skaistu, Dieva žēlastībām un iepriecinājumiem pilnu vasaru!

Aija Mālniece

AGLONAS VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DIENA

Aizvadītā gada nogalē Romas pāvests Francisks, atverot svētās durvis Pētera bazilikā, pasludināja 2025. gadu par Jubilejas gadu, tādat īpašu gadu garīgā kontekstā. Tas turpināsies līdz 2026. gada 6. janvārim un tā laikā ir iespēja saņemt daudz Dieva žēlastību.

Jubilejas gada moto ir "Cerības svētceļnieki", un šī īpašā gada atļaidas var saņemt, veicot dievbijīgu svētceļojumu uz jebkuru tajā nosaukto svētvietu.

15. maijā ar Svētās Terēzes no Bērna Jēzus Romas katoļu baznīcas, Iršu Svētā Mārtiņa baznīcas draudzi un prāvestu Andreju Kazakeviču devāmies uz Līvānu svētā Ercengēla Miķeļa baznīcu. Prāvests dalījās pārdomās par savu svētceļojumu uz Romu. Skaistajā baznīcā gājām pie grēksūdzes, dievbijīgi piedalījāties Svētajā Misē, saņemām Svēto Komūniju.

Svētceļojuma turpinājumā devāmies

uz Latvijas un pasaules nozīmes vietu – Aglonas Dievmātes sanktuāriju. Katru gadu 15. augustā Aglonā ierodas svētceļnieki, lai atzīmētu Jaunavas Marijas debesis uzņemšanas dienu. Arī mūsu draudze iepriekšējā gadā kopā ar prāvestu Pāvilu Kamolu bija šajā notikumā. Taču nu jau otro gadu tieši 15. maijā tiek svinēta Aglonas Vissvētākās Jaunavas Marijas diena. Bija nedaudz dīvaina sajūta, jo Aglonas bazilikas citkārt ļaužu pilnais laukums šoreiz bija tukšs. Galveno Misi celebrēja Rīgas arhibīskaps-metropolīts Zbigņevs Stankevičs. Katedrāle šo svētku otrajā gadā bija cilvēku pilna (attēlā).

Arī mums no Pļaviņu draudzes Cerības svētceļojums deva lielu svētību. Guvām patiesu iedrošinājumu turpināt ticības ceļu, rast laiku lūgšanai, pamanīt Dieva klātbūtni.

Biruta Irēna Osite

KURSI BAZNĪCAS ĒRĢELNIEKIEM

22. jūlijā uz semināru Aglonā tiek aicināti baznīcu ērģelnieki un tie, kas muzikāli kalpo vai strādā kādā no katoļu draudzēm Latvijā.

Pulksten 10 plānota pirmā uzruna. Priesteris Andris Ševels MIC stāstīs par izaicinājumiem baznīcas kalpojumā. Pirms pusdienām būs iespēja piedalīties Svētajā Misē, bet pēcpusdienā paredzēta meis-

tarklase "Ērģelnieks kā solists", kuru vadīs vokālā pedagoge un dziedātāja Gunta Greisle. Pēc tam ērģelniece Bernadeta Everse dalīsies pieredzē un stāstīs par aktualitātēm Baznīcas mūzikā. Semināra noslēgums paredzēts plkst. 18. Dalības maksa seminārā ir 30 eiro. Interesenti aicināti pieteikties līdz 7. jūlijam.

Redakcija

MANAS MILZĪGĀS SLĀPES PĒC DIEVA

Pilnīgi droši varu teikt, ka man ir divas piedzimšanas. Pirmā – pirms 68 gadiem un otrā – pirms 29 gadiem. Pēc smagiem dzīves pārbaudījumiem biju piedzimusi patiesā Dieva bērna ticībā. Jāpaskaidro, ka katoliete esmu kopš dzimšanas, bet attiecības ar Dievu sākotnēji bija nekādas. Biju atklājusi Jēzu, bet pareizāk būtu jāsaka – Jēzus atrada mani.

Gulbenes baznīcā savu darbību toreiz uzsāka klostermāsas, un varu droši teikt, ka viena no viņām palīdzēja man kā jaunuzdzimušajam Dieva bērnam saprast notiekošo. Acis un ausis bija atvērušās. Milzīgās slāpes pēc Dieva Vārda, pēc tikšanās, kurās runā par Dievu.

Viena no manām pieredzēm

Reiz apmeklējām rekolekcijas Rīgā. Rekolekcijas vadīja klostermāsas no Polijas. Starpbrīdī maniju auditorijā sev zināmu vīrieti, bet nevēlējās ar viņu runāt, jo zināju viņu kā "savdabīgu" cilvēku.

Rekolekcijas spraiģi ritēja, biju pierakstījusi pilnu kladi, un mani uzrunāja pilnīgi viss. Viena no māsām skaisti dziedāja un spēlēja ģitāru, otra – klusa un nedaudz nopietna.

Kādā brīdī tika piedāvāta iespēja lūgt Svēto Garu par tiem, kuri to vēlas. Es īsti nesapratu šo aicinājumu, bet vēlējos būt visur.

Aizlūgumi par klātesošajiem

Bija trīs aizlūdzēju grupas. Es nostājos

pie māsas, kura tik skaisti dziedāja. Mana blakussēdētāja apjautājās par manu izvēli un tad piebilda: "Lai tik nav miesā, bet Garā." Šie vārdi kā bulta ietriecās manī, un pēkšņi bija zudis nupat piedzīvotais prieks. Tā vietā iestājās tukšums. Par mani lūdzās, bet tumsa neatkāpās. Atbildes tam īsti nebija, neko nesapratu, pavidēja doma, ka jādodas projām.

Rekolekciju noslēgumā devāmies uz Svēto Misi Rīgas Svētās Magdalēnas baznīcā. Jutos mokoši, it kā nesutu milzīgu smagumu.

Atbilde parādās sirdī

Pirms Svētās Mises pēkšņi manas dvēseles dziļumos parādījās vārdi: "Tu šķiro cilvēkus." Un manās domās skaidri pavidēja vīrieša tēls, kuru uzskatīju kā tautā saka – par savdabīgu. Jutu milzīgu kaunu par sevi. Apzinājos šis apsūdzības patiesību.

Baznīcā apsēdos pēdējā rindā. Asaras nespēju val-

dīt un, slēpjoties no blakussēdētājiem, aizliku sejai priekšā rokas. Skaisti dziedāja jaunieši, jutu, ka man blakus kāds apsēdās. Sākās Svētā Mise. Es piecēlos, atklāju savu saraudāto seju, bet man blakus stāvēja vīrietis, kuru uzskatīju par mazākais savādu. Mans prieks bija tik liels, ka gribējās viņu apkampt, bet savaldījos. Kad liturģijā pienāca "miera sveiciens", tad gan spiedu viņa roku, cik nu varēju.

Paldies Dievam par Viņa vēstījumu, atklāsmi un mīlestību! Dievs ir ļoti, ļoti labs.

Valentīna Brūniņa

Raksta autore – Gulbenes draudzes locekle Valentīna Brūniņa.

ALFU MADONĀ PIEDZĪVO 12 DALĪBNIKI

Man tagad ir Draugs, ar kuru varu runāt. Ienākot baznīcā, tagad jūtos kā starp savējiem. Pirmo reizi piedzīvoju, ka kāds par mani lūdz – tas bija tik skaisti. Tās ir tikai dažas dalībnieku liecības par Alfa kursa piedzīvoto. Sirds gaviļē lielā priekā par 12 kursa absolventiem!

„Šķita, ka Alfa ir teorētiskas lekcijas par kristietību, tomēr šī pieredze izrādījās brīnumaina,” atzīst Sanita. „Alfa ir par ārkārtīgi iekļaujošām attiecībām draudzē, par dziļām un filozofiskām sarunām, kas skar ticību un palīdz izprast savus dzīves uzdevumus un ne tikai. Tā ir iespēja katru nedēļu satikties ar cilvēkiem, kuri atnākuši tā paša iemesla dēļ – izzināt, dalīties pieredzē, pabarot dvēseli. Vai man būs otrā Alfa? Protams!”

Dzintars stāsta: “Esmu pateicīgs, ka Alfā iepazīnos ar jauniem cilvēkiem un ieguvu jaunu pieredzi. Ļoti patika arī nedēļas nogale Kalna skolā, kas bija tiešām interesanta.”

“Bija patīams prieks piedalīties Alfā, kur uzzināju daudz jauna un svarīga. Iepazinu arī jaunus cilvēkus un kopā pavadījām daudz skaistu vakaru,” stāsta Vera.

“Ja no sirds vēlies vairāk izzināt garīgo dzīvi un sastapt foršus cilvēkus, tad Alfa ir istā vieta ar ko sākt. Varbūt pēc Alfas Tev būs vairāk jautājumu nekā sākumā, bet Tu noteikti būsi uz pareizā ceļa,” atzīst Kristis.

Lai tas, kas aizsākās Alfa kursā, turpina augt un nest augļus ikdienas dzīvē!

Ramona Veckalniņa

Alfa kursa dalībnieki un komanda nodarbību noslēgumā.

KĀ MŪSDIENU PASAULĒ ATPAZĪT VILTUS BAZNĪCAS

Pastāv terapeitiskā baznīca, tajā Dievs ir kosmisks dzīves treneris, dievišķs terapeits, kura galvenā rūpe ir, lai mēs būtu laimīgi un realizētu sevi. Šis Dievs nepieprasa atgriešanos. Viņš mudina uz pašizpaušmi, nepavēl nožēlot grēkus un ticēt, bet maigi liek būt pašam. Šī baznīca bieži runā par mīlestību, bet tā ir pieradināta mīlestība, atbrīvota no krusta, bez upurēšanās. Šis redzējums, kas tik izplatīts mūsdienu garīgumā, ir intelektuāli sekls un garīgi graujošs. Tas noliedz cilvēka dzīves traģisko dimensiju, grēku, kas saplosa dvēseli un salauž pasauli. Reliģiju tas pārvērš par psiholoģiska komforta līdzekli, nevis ceļu uz svētumu. Taču kristietība nav par labāku pašsajūtu. Tā ir par kļūšanu jaunam. "Ja kāds ir Kristus," saka svētais Pāvils, "viņš ir jauns radījums." Šī nav terapijas, bet gan augšāmcelšanās valoda. Evaņģēlijs nav nomierinoša ego bumba, bet aicinājums nomirt sev, lai varētu augšāmcelties Kristū. Baznīca ir kaujas lauks, jo bez krusta nav kroņa.

Ir arī Es baznīca. Vispievilcīgākā no visām, jo uzrunā dziļāko instinktu celties tronī, proti, lepņību. Šajā baznīcā doktrīna ir elastīga. Svētie Raksti ir metaforiski. Patiesība ir tā, kas rezonē ar paša pieredzi. Liturģija ir pielāgota personīgajai gaumei kopienā, kas pastāv, lai apstiprinātu manu dzīves sapratni. Dievs ir dievišķa es atbalss, spogulis, kas tiek turēts, lai atspoguļotu paša vēlmes un viedokli. "Es baznīcā" reliģija kļūst par autobiogrāfiju ar viraku. Te saskaramies ar Lucifera garu, kurš teica: "Es nekalpošu." Tas ir sākotnējais grēks, atteikšanās pieņemt radības stāvokli, sacelšanās pret

realitāti. Tomēr garīgā dzīve nav par identitātes veidošanu, bet par tās saņemšanu. "Jūs neesat paši sev," raksta Pāvils, "jo esat atpirkti par cenu." Ironiski, ka sevis baznīca, kas sola atbrīvošanu, nodod verdzībā. Novietojot sevi centrā, tā izolē no kopības. Tā aizsedz pret tradīcijas objektīvo skaistumu, svēto gudrību, baznīcas autoritāti, kas sargā ticības mantojumu. Tā pārgriež nabas saiti uz transcendentu un atstāj bezgalīgi riņķot vienuļajā, pašu radītajā Visumā.

*"Baznīca tevi aicina
ņemt savu krustu
un sekot nevis kādam
jēdzienam vai filozofijai,
bet personai,
Jēzum Kristus,
vēstures Kungam
un pasaules glābējam."*

Viltus baznīcas turklāt ne vienmēr reklamē savus kropļojumus. Tās bieži ir maskētas ar izsmalcinātu liturģiju, daiļrunīgu sprediķi un pārliecinošu kopienas dzīvi. Tas ir tas, kas padara tās tik bīstamas. Vēlms neparādās ar ragiem un dakšām. Viņš nāk kā gaismas eņģelis. Šis baznīcas sola piepildījumu, atbilstību, pilnvarošanu, bet tās piedāvā kristietību bez krusta,

Evaņģēliju bez asinīm, Kristu bez brūcēm un to, ka Kristus nevar glābt. Nebūsim naivi. Mūs veido patērētāju sabiedrība, kas pat reliģiju uzskata par produktu, ko pielāgot. Gaiss, ko elpojam, nav neitrāls. Tas veido mūsu dvēseles. Mums jāpretojas nevis ar dusmām, bet ar skaidrību, nevis ar nicinājumu, bet ar patiesību. Kāds ir pretlīdzeklis? Tā ir baznīca, ko dibināja Kristus. Mocekļu, mistiķu un misionāru baznīca. Baznīca, kas sludina Dievu, kas nav mūsu vēlmju projekcija, bet mīlestības aprijoša uguns. Baznīca, kuras liturģija nav izrāde, bet upuris. Baznīca, kuras patiesība nav apspriežama, jo tā nav viņas īpašums. Tā ir dāvana, kas tiek saņemta un nodota tālāk. Baznīca, kas neaicina uz mierinājumu, bet uz krustā sišanu un caur

krustā sišanu uz godību. Šī baznīca ne vienmēr jūs iepriecinās. Tā būs pretrunā ar jūsu instinktiem, apstrīdēs jūsu dzīvesveidu un aicinās uz mīlestību, kas sāpina. Bet tieši tā jūs zināsi, ka tā ir Kristus baznīca. Viņš nenāca, lai apstiprinātu pasauli, bet lai to glābtu. Un glābšanai ir nepieciešama patiesība.

Īstais Jēzus, tas, kurš dzimis no jaunavas, sludināja valstību, cieta zem Poncija Pilāta, tika sist krustā, nomira un augšāmcelās. Viņš aicina mūs mirt un augšāmcelties kopā ar Viņu.

**No interneta materiāliem sagatavoja
priesteris Māris Ozoliņš**

SVĒTIE STEIDZAS MUMS PALĪGĀ

To, ka svētie ir ticības cilvēki, kuri dzīves laikā izcēlušies ar īpašu dievbijību, tikumību, mīlestību uz Dievu un tuvāko, šķiet, zinām visi. Svētie ir apliecinājuši savu ticību ar vārdiem, darbiem, ciešanām vai pat mocekliību. Viņi ir cilvēki, kurus Baznīca uzskata par debesu valstībā esošiem – kristīgās dzīves piemēriem, arī aizbildņiem un lūgšanu palīgiem. Baznīcas mācība uzsver, ka visi svētie ir dzīvi Dievā (sal. Lk 20,38), tāpēc garīgi var būt klātesoši. Baznīca pieņem svēto sadraudzību, kas nozīmē vienotību starp ticīgajiem uz zemes (Baznīca ceļā), dvēselēm šķīstītavā un svētajiem debesīs (uzvarošā Baznīca).

Šajā pavasarī par to vairākkārt pārliecinājos arī pati. Vispirms kādā situācijā palīdzību sniedza Eiropas aizbildne, svētā Katrīna no Sjēnas. Kad aprīļa beigās meitai darbā bija neiespējamā misija sakarā ar gaidāmo augsta ranga amatpersonas ierašanos Latvijā, no sirds kustināju svēto Katrīnu, kuras piemiņas diena ir 29. aprīlis, un savu šī gada aizbildni – Vissvētāko Jaunavu Mariju, lūdzot palīdzību pie Dieva. Nākamajā dienā, kad meitas priekšniece darbā jautāja – kādi spēki tev palīdz, ja pat ārlietu ministra vizīte pēkšņi tiek atcelta, va-

rēju tikai pateicībā smaidīt.

Otru smaidu ieguvu maijā. Tā kā šis pavasaris bija īpaši lietains un vēss, dārza darbi ilgstoši stagnēja. Mammai radās nopietnas veselības problēmas, un viņu apciemot atbrauca Rīgas radi. Tai dienā uz dārzu mani aizveda doma saplūkt ziedus. Un kāds bija izbrīns, redzot, ka dārzu tieši tobrīd apar arājs. Tālākais jau bija pašsaprotami – sastādīt kartupeļus un aizart vagas palīdzēja gan atbraukušais brālis, gan brāļa dēls. Taču vēl lielāks izbrīns par veiktajiem darbiem un palīgiem radās brīdī, kad uzzināju: šī diena – 15. maijs – ir svētā Izidora Arāja piemiņas diena.

Svētais Izidors Arājs.

Svētais Izidors – zemnieks Spānijā – visu savu dzīvi esot veltījis smagam darbam un dievbijībai. Izidors ik dienu vispirms esot devies uz baznīcu un

tikai pēc tam sācis darbu laukā. Kaimiņi to uztvēruši kā slinkumu, bet, kad saimnieks, pie kura Izidors bija salidzis, slepeni viņu novēroja, viņš redzēja – kamēr Izidors lūdza, eņģeļi ar arklu apstrādā laukus viņa vietā.

Pateicība svētajiem, kuri vajadzīgajā brīdī ir klāt!

Inese Elsiņa

SVĒTDIENAS SKOLAS BĒRNI SAŅEM SVĒTO KOMŪNIJU

Cesvaines Visssvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds Romas katoļu baznīcā 1. jūnijā Svētdiena skolas bērni pieņēma pirmo Svēto Komūniju.

No novembra līdz maijam skoliņā čakli iepazīnām Dievu un iemilējām baznīcu kā draugu. Šogad draudzes pulkam pievienojās jaukas ģimenes un 11 bērni saņēma Visssvētāko Sakramentu. Sveicam Valteru, Marselu, Henriju, Alisi, Gabrieli, Izabellu, Juri, Jāni, Karliņu, Evelīnu, Paulu.

Lai Dievs vada savus bērnus visu dzīvi pa ticības, mīlestības un prieka ceļu!

Cesvaines svētdienas skolas bērni, Tēvs Jānis un skolotāja Inese Zīle.

Gabriela: – Patika grēksūdze, spēle par baušļiem, patika skolotāja Inese. Sapratu, ka Dievs ir Jēzus Tēvs. Ka Dievs "šito visu" radija.

Jānis: – Patika grēksūdze, bija interesanti, patika launags, jautrā skolotāja, laipnais priesteris Jānis.

Juris: – Patika priesteris Jānis, skolotāja Inesīte, kopīgās lūgšanas, kopīgais launags ar citiem bērniem.

Izabella: – Man patika uzzināt par Jēzus otro atnākšanu un kā Dievs visu radija.

Alise, Henrijs: – Skoliņā patika jaukais Tēvs Jānis.

Marsels: – Man

skoliņā patika lūgties.

Karlina: – Es uzzināju par Jēzu un paliku jauka un izpalīdzīga.

Evelina: – Es iepazīnu Jēzus dzīvi. Un uzzināju par Debesīm, šķīstītavu un eļļu.

Katehēte Inese Zīle

Kas Tev patika skoliņā? Ko Tu uzzināji par Dievu? – jautājām bērniem.

Paula: – Vislabāk man patika 10 baušļi un skoliņas nodarbības, jo tās bija interesantas un jautras.

LASI PATIESĪBU. UZDEVUMS IKVIENAM

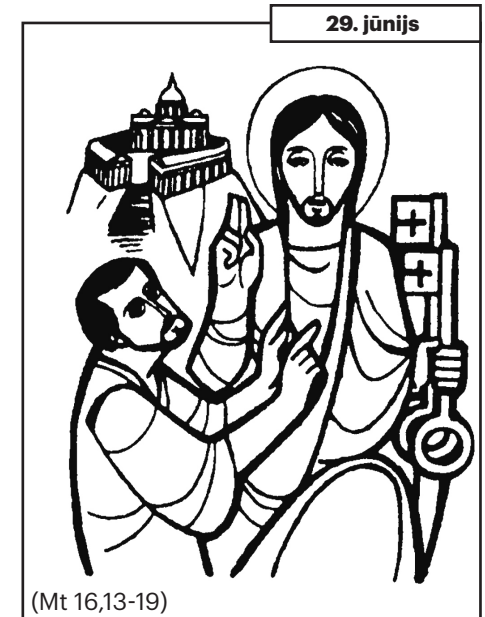
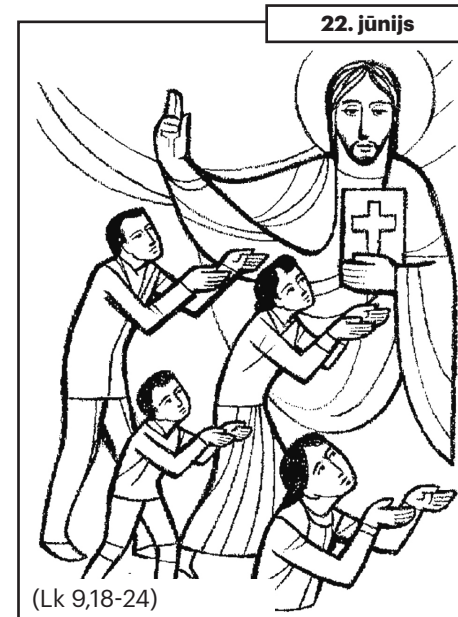
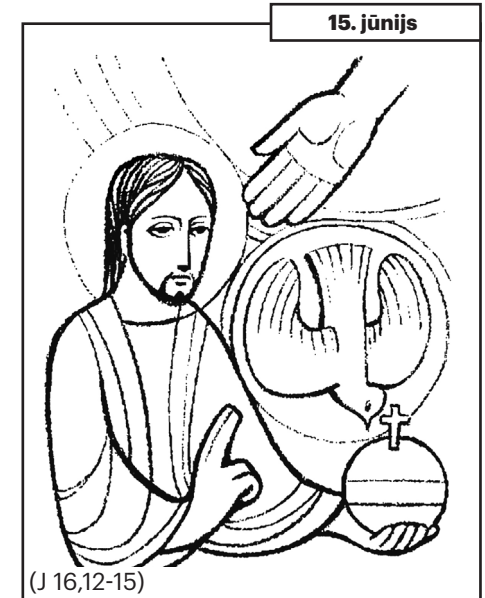
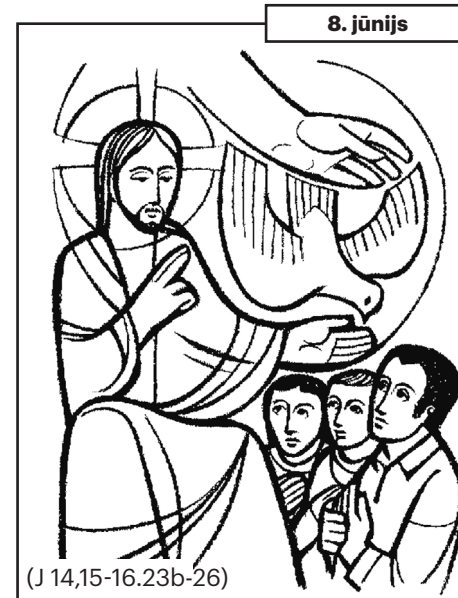
Tabulā x vietā paslēpušies burti. Ja ievietosi pareizo burtu, izlasīsi patiesību, kas izteikta trīs vārdos. Salīdzini to ar 1. Jņ 4, 8b!

x	o	m	a		x	i	e	r	s
x	e	z	i	s	x	l	e	n	s
x	ī	l	e		x	g	i	t	a
x	ī	g	a		x	i	j	a	
x	k	a	r	s	x	a	k	a	
x	a	t	i		x	r	e		
					x	o	j	a	
					x	l	a		

Palmira Gailite

Svētdienas Evanģēlijs

LŪGŠANA PAR SVĒTĀ GARA DĀVANU

Ak, nāc,
Svētais Gars,
izlej pār manu
pazemīgo dvēseli
Tavas Mīlestības,
Gudrības un
Zināšanu dāvanas.
Piepildi mani
ar Patiesības
Gaismu,
lai es varētu atšķirt
Dieva Patiesību

no meliem,
ko izplata sātans
un viņa eņģeļi.
Palīdzī man satvert
lāpu un izplatīt
saprāšanas liesmu
visiem tiem,
kurus es satieku,
caur Jēzu Kristu,
mūsu Kungu.

Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis

(t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķīnu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri,
Inese Elsiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve,
Palmira Gailīte, Diāna Lozko, Anita Seikovska.
Vāka zīmējuma autore – Inguna Jankovska

Lappušu nosaukumos – citāti no 59. psalma.
Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.